

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. II.

Den 1. Marts 1876.

Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Tale af Eldste Jos. F. Smith,
afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City,
den 6te Oktober 1875.

(Fra «Deseret News».)

Det er altid en Kilde til Glæde for mig at have Lejlighed til at forsamles med mine Brødre og Søstre i Evangeliet's Pagt. Jeg glæder mig overordentlig ved Jesu Kristi Evangelium og at jeg har det Privilegium at være talt blandt de Hellige af de sidste Dage. Jeg er taknemlig for de Betsignelser, vi som et Folk nyde her i disse Dale, samt for de mange Bidnesbyrd, vi have paa Guds Raade og Beskyttelse. Jeg er taknemlig, for at jeg har været istand til at se hans Haand i vor Befrielse fra vore Fjenders onde Anslag og Planer fra den tidligste Tid af vor Tilværelse som et Folk, og jeg er taknemlig, for at jeg er istand til at se Herrens Haand over os for Nærværende ligesaa tydeligt og klart, som nogenstinde for i vor Historie.

Vi læse i de Aabenbaringer, som vi have modtaget baade gennem ældre og

nyere Profeter angaaende Herrens Hensigter i de sidste Dage og Evangeliet's Gjengivelse til Jorden ved en hellig Engel, som skal prædikes for enhver Slægt, Stamme, Tungemaal og Folk under al Himlen, for at enhver Sen og Datter af Adam kan have Lejlighed til at høre og annamme det, deltage i dets Betsignelser og blive frelst ved dets Kraft. Vi læse, at Herren vil gjøre dette, og at han vil udføre et forkortet Arbejde i Nærfærdighed; at det er hans Plan at indsamle de Oprigtige af Hjertet — dem, som ere vilige til at lytte til hans Raad og adlyde hans Love. Det er hans Hensigt at udsamle alle Saadanne fra Jordens Nationer, for at han af dem maa kunne danne sig et Folk, som er værdigt til hans Navn og hans Betsignelser, og berede dem til at møde ham, naar han skal komme for at samle sine Klenodier, naar han skal

komme for at tage Havn over de Onde og Ugudelige, som ikke kjende Gud, ej heller holde hans Bud paa Jorden.

Herrens Haand har været synlig i Indsamlingen af dette Folk for de sidste 28 Aar, ja for de sidste 45 Aar, dog ikke mere heri end i enhver anden Ting, som har staaet i Forbindelse med hans Tjeneres Arbejde, deres Raad til og deres Ledelse af Folket ved den Almægtiges Inspiration, som har været dem tilbed fra Begyndelsen. Ikke til nogen Tid i denne Kirkes Historie har Herrens Haand været unddraget dette Folk, hans Magt været formindsket eller hans Dje slumret, men hans Dje har været paa os, hans Haand har været over os og hans faderlige Omsorg har kjærlig omsluttet os. Omstændighederne have ved Forsynets Indgriben vendt sig til Gunst for os, medens Fjendens Haand er bleven lammet, og de Ugudeliges Bestræbelser for at odelægge os have ført til deres eget Nederlag og bragt Skam og Skændsel over dem selv. So større de Bestræbelser have været, som vore Fjender have gjort for at odelægge os, desto større har Guds Kirkes og Riges Fremgang været, og desto nøjere have vi sluttet os sammen, desto bedre have vi været istand til at se Herrens Haand over os og den Almægtiges Inspiration i hans Tjeneres Raad, og desto mere have vi været tilbøjelige til at respektere og efterleve de os givne Raad. Netop den Kjendsgjerning, at den bitre Aand, som for Nærværende er raadende i de Ugudeliges Hjerter imod os, er ligesaa skarp og bitter som nogensinde og i enhver Henseende lig den, som aabenbarede sig imod de forrige Dages Hellige, imod Frelseren, da han var her paa Jorden, og imod hans Disciple eller Guds Folk i nogen tidligere Tidkalder af Verden, er et umiskjendeligt Tegn paa, at Herren den Almægtige er med os idag ligesaa meget, som han no-

gensinde var med noget Folk, som han anerkjendte som sit siden Verdens Begyndelse. Jeg tror ikke, der nogensinde var et Folk, som var lebet ved Aabenbaring eller anerkjendt af Herren som hans Folk, der ikke var hadet og forfulgt af de Ugudelige og Fordærvede, og maaste intet Folk nogensinde vilde være mere forfulgt end dette, om det stod i Fjendens Magt idag at forfølge os, som det forbum var givet Nero og Romerne at forfølge de Hellige paa deres Tid. Der var aldrig en Tid, da der var fattet en fastere Beslutning i de Ugudeliges Hjerter at stride imod og udslutte Riget fra Jorden end nu, og deres mislykkede Forsøg vil kun være en Følge af Umuligheden ved det Arbejde, de have paataget sig. Og dette er et nyt Vidnesbyrd for Enhver, som besidder den mindste Gnist af den Hellig-Aands Lys — og skulde være for hele Menneskeslægten — at Guds Rige er oprettet, at hans Præstedømme er her, og at de Hellige eller mange af dem ære deres Kaldeelse og Præstedømme saavel som Herren, baade med deres Liv og med deres Midler, hvilke ere hans.

For min Del frygter jeg ikke saa meget for Indskyldelsen af vore Fjender udenfra, som Indskyldelsen af dem, der komme indenfra. En aaben og erklæret Fjende, som vi kunne se og møde i aaben Mark, er langt mindre farlig end en snigende, lumsk og forræderisk Fjende, som ligger skjult i vor egen Barm. Der er til Exempel mange af vor saldne menneskelige Naturs Svagheder, som for ofte tillades et for frit Spillerum, idet de omtaage vort Sind og lede os bort fra vor Kjærlighed til Gud og hans Sandhed og tilsidst undergrave selve Grundvolden for vor Tro og stille os udenfor Muligheden eller Haabet om Forløsning enten i denne eller den tilkommende Verden. Disse ere Fjender, som vi Alle have at kæmpe med, de ere de største, vi have at bekæmpe i Verden,

og de vanskeligste at overvinde. De ere Følgen af Uvidenhed, som i Almindelighed opstaar ved udadlet Synd og Onde i vore egne Hjerter. Det Arbejde, som hviler paa os, er at undertvinge vore Lidenskaber, overvinde vore indvortes Fjender og se til, at vore Hjerter ere rette for Herren, saa at der Intet er, der kan bedrøve hans Aand og lede os bort fra Pligtens Sti.

De alene, som besidde Guds Aands Lys og Evangeliets Tro, der kun kan erholdes ved Trofasthed og Lydighed til Himlens Fordringer, kunne opdage og kjende den sande Hyrdes Røst, naar de høre den. Vi behøve ikke at vente, at være istand til at opdage det Rette fra det Fejlagtige, Sandhed fra Vildfarelse og Lys fra Mørke, medmindre vi ganske have erklæret os for Gud og hans Bærk. Hvis vi ere delte i vore Tanker, Tilbojeligheder og Interesser lig den øvrige Verden, behøve vi ikke vente at forstaa Herrens Villie, naar den bliver os kundgjort, ligemeget hvor kraftig eller direkte den maa blive fremsat. Det vil være aldeles det Samme for os, medmindre vi ere i en Stilling, saa vi kunne modtage Lyset og Sandheden, naar det tilbydes os.

Hvad skulle vi gøre, hvis vi have forsømt vore Bønner? Lad os begynde at bede. Have vi forsømt nogen anden Pligt, da lad os søge hen til Herren, at vi maa erholde hans Aand og kunne vide, hvori vi have fejlet og tabt de gunstige Lejligheder til at forbedre os. Lad os søge Herren i Ydmyghed med den faste Beslutning at forlænge Alt, som kunde hindre os fra at modtage den Kundskab og det Lys, vi behøve, og et Svar paa vore Bønner, saa at vi tilbidsfuldt maa kunne nærme os ham, saa vore Bønner besvarede og drage hans Hjerter til os, saa at vore Synder maa være os tilgivne, vort Sind oplyst af Guds Indslydelse og

Kraft, og vi maa kunne forstaa vore Pligter og have en Tilbojelighed til at udføre samme. Lad os ikke opsætte hermed eller sige i vore Hjerter: „Vi maa tjene Verden eller Djævelen lidt længer; vi ere endnu ikke beredte til at tjene Herren fuldkommen, til at opgive vore flette Baner og bortlægge denne eller hin Daarskab og vandre fremad paa Pligtens Sti; vi maa tjene Verden endnu en Stund, inden vi fuldstændig beslutte os til at tjene Herren og gjøre hans Villie paa Jorden, da vi vide, hvorledes vi skulle gjøre den, naar vi blot vilde vise Lydighed til Lyset, som er kommen til Verden.“ Men naar vi se, hvad der er nødvendigt for os at gjøre, er det vor Pligt at tage fat med al vor Kraft og gjøre det, ligemeget hvad vore Ønsker maatte være til det Modsatte. Hvadsohmest der kommer fra Præstedømmet ved Inspiration, skulde vi være villige til at modtage som den Almægtiges Raad, hvilket vi nødvendigvis maa adlyde og udføre, for at vi kunne antages af ham.

Dette er en Lektie, som vi som Guds Folk med Glæde skulde lære. Tro I, mine Søskende, at vi kunne klatre op nogen anden Vej eller træde ind ad en anden Dør? Tro I, at I kunne tage Guds Ting og gjøre med dem, som I ville, eller aspasse Jesu Kristi Evangeliums Principer efter vore Regler? Tro I, at det nogeninde vilde lykkes os at foreskrive den Almægtige Betingelserne for vor Frelse? Om vi tro, tage vi mærkeligen fejl, thi vi kunne ikke gjøre det. Den Almægtiges Hensigter ere usforandrede og usforanderlige, hans Love bevare, og han er den Samme igaar, idag og til evig Tid. Hans Hensigter ville modnes og fuldendes, og hans Planer blive fuldførte. Hvis vi derfor ikke underkaste os hans Villie, adlyde hans Love og efterkomme hans Fordringer i denne

Verden, ville vi blive satte i Forvaring i „Fængslet“, hvor vi ville forblive, indtil vi have betalt den sidste Hvid. Dette er en bibelsk, en fornuftig og sand Lærdom, thi det er en Lærdom i Jesu Kristi Evangelium, og de Hellige forstaa den, men der kunde maasse være Nogle her, som ikke gjøre og for deres Gavn, saavel som for at opfriske deres Huskommelse, som maasse ikke for nogen Tid have overvejet dette Princip, vil jeg fortelig berøre samme, som findes omtalt i det 3die og 4de Kapitel af Peters første Brev. Der vil man se, at Jesus selv prædikede Evangeliet for Aanderne, som vare i Forvaring og som „fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage, da Arken byggedes, i hvilken saa, nemlig otte Sjæle bleve frelst i Vand.“ Det kan synes besynderligt for Nogle, at Jesus skulde gaa og prædike Evangeliet for de ugudelige, oprørste Antediluvianer, hvis Legemer vare blevne ødelagte i Syndfloden paa Grund af, at de forkastede Noæ Vidnesbyrd, der var bleven sendt for at irettesætte dem for deres Ugudelighed og advare dem for den Dødelæggelse, der vilde ramme dem, dersom de ikke ombendte sig, dog er det ikke destomindre sandt. Af dette Skriftsted saa vi ikke alene deres Tilstand at vide, som ere bortrevne i deres Synder paa Grund af deres Ugudelighed i at sætte sig op imod Guds Løve og forkaste hans Tjenere, men Saadanne, som ikke have syndet imod den Hellig-Aand, hvor ugudelige de end kunne have været i denne Verden — undtagen de have begaaet hin utilgivelige Synd — ville saa Lejlighed til at høre Evangeliet i Aandeverdenen; „thi,“ som Apostelen siger, „af denne Grund blev Evangeliet ogsaa prædikeret for dem, som ere døde.“ „Ja,“ siger En, „døde i Synd, men ikke døde i Kjød.“ Men Apostelen siger ikke saaledes, han siger

derimod det Møbsatte, thi de Døde, som her ere omtalte, vare omkomne i Kjød, og Apostelen fortsætter: „Paa det de kunne blive dømt i Lighed med Mennesker i Kjød, men leve for Gud i Aanden“; det vil sige, udenfor Legemet indtil Opstandelsen fra de Døde. Men først maa de forblive i Helvede — „Fængslet“, indtil de have betalt for deres Synder i Kjød, ja endog til „den sidste Hvid“. „Men,“ siger man, „er dette muligt?“ I Europa, hvor vi havde Lejlighed til at prædike, blev man i høj Grad forbauset og forundret, naar vi omtalte denne Lærdom. „Vi havde formodet,“ sagde de, „at som Træet faldt, saa skulde det ligge,“ og at „der ingen Frelse var i Graven.“ Ej heller er der nogen Frelse i Graven, og „som Træet falder, saa ligger det,“ men dette angaar Kjød. Dopholder Aanden sig da fremdeles i Legemet, medens dette slumrer i Støvet, eller er Aanden indesluttet i Graven? Nej. Som Legemet falder, saa vil det ligge indtil Opstandelsen; der er ingen Frelse i Graven, men i Kristo, som er „Livets Lys“, og Aanden hæver sig hinsides Graven; den slumrer ikke i Støvet, men føres til det Sted, som er berebt for den i Aandeverdenen for at modtage sin Belønning eller Straf, efter at have underkastet sig Guds første Dom, og der oppebie hans Naade og Opstandelsen fra de Døde samt den endelige Dom paa den store yderste Dag.

Saaledes se vi, at disse ugudelige, ubødsfærdige Antediluvianer, som endog havde det Privilegium at høre Evangeliet i Kjød, da det blev prædikeret for dem af Noa, men som alligevel forkastede hin Guds Tjeners Budskab, virkelig bleve besøgte i „Fængslet“ af Frelseren selv og hørte Evangeliet af hans egen Mund, efterat han var bleven dræbt og korsfæstet af Jøderne. Deres Fængsel blev opløst, og

Frihed blev dem forkyndt i deres Fangenskab som en Opfyldelse af Profeten Esajas Forudsigelse, hvorom man kan læse i hans 61de Kapitel, saa at de, naar de engang have udsaaet den dem idømte Straf i Fængslet eller Helvede, maa kunne komme frem og gøre de første Gjerninger, som ere nødvendige til Frelse, hvilket de nægtede at gøre i Begyndelsen.

Her vil Principet Daab for de Døde tilligemed Fuldmagt og Arveret gøre sig gjældende, som det er bleven aabenbaret gennem Profeten Josef Smith, saa at de maa kunne erholde en Frelse og en Opfyldelse, jeg vil ikke sige en Fylde af Betsignelse og Herlighed, men en Belønning, som staar i Forhold til deres Fortjeneste og Guds Retfærdighed og Naade, ligesom det vil være med Eder og med mig. Men der er denne Forskjel mellem os og Antediluvianerne — de forfaste Evangeliet, selvgelig annammede de ikke Sandheden, ej heller Jesu Kristi Vidnesbyrd; derfor syndede de ikke imod en Fylde af Lys, medens vi have modtaget Fylden af Evangeliet, have Afgang til Jesu Kristi Vidnesbyrd og en Kundskab om den sande og levende Gud, hvis Villie det ogsaa er vort Privilegium at kjende, saa at vi kunne gøre den. Hvis vi synde, synde vi imod Lys og Kundskab og maatte kunne vi blive styldige i Jesu Kristi Blod, for hvilken Synd der ingen Tilgivelse er hverken i denne eller i den tilkommende Verden. Jesus selv erklærer (Matth. 12, 31), at „al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene, men Bespottelse imod den Hellig-Mand skal ikke forlades, hverken i denne Verden eller i den tilkommende.“ Dette er ikke en ny Lærdom, som netop er bleven aabenbaret ved Profeten Josef Smith eller Præsident Brigham Young, men det er Jesu Lærdom og en Part og Del af det Evangelium, som er en Guds Kraft til Sa-

liggjørelse eller Fordømmelse. Thi den, som vil tro, ombende sig og blive døbt til sine Synders Forladelse, skal vorde frelst, men den, som ikke tror og ikke bliver døbt, skal fordommes. Og den, som tror, bliver døbt og modtager Jesu Kristi Lys og Vidnesbyrd, vandrer vel for en Tid og modtager Fylden af Evangeliets Betsignelser i denne Verden, men siden efter vender sig ganske til Synd og brøder sine Pagter, han vil være blandt dem, som Evangeliet aldrig vil kunne naa i Aandeverdenen; alle Saadanne overstride dets frelsende Magt, de ville smage den anden Død og for evig blive banlyste fra Guds Naavn.

Jeg befinder mig vel i Jesu Kristi Evangelium. Jeg ved, at det er sandt, og jeg holder aldrig af at lade en Lejlighed gaa mig forbi uden at bære mit Vidnesbyrd dertil. Jeg bærer derfor mit Vidnesbyrd til Eder, at Gud har gengivet Evangeliet, at Josef Smith var og er en sand Profet, og at Præsident Young er hans retmæssige Eftertræder.

Jeg har allerede for forundret mig over at høre Bemærkninger af de Misjornøiede og Apostater imod Præstedømmet, som om der laa noget Skrækkeligt skjult under dette Navn. Hvad udgjør Præstedømmet? En lovlig og direkte Fuldmagt fra Gud til Mennesket. Og hvem er beklædt med dets Myndighed og Magt? Præsident Young? Ja. Men er han den eneste Mand, som indehaver Præstedømmet? Nej. Gjælder ere hans Raadgivere og de Tolv de Æneste, som indehabe det, men Højpræsterne, de Halvfjerds, Ældsterne, Præsterne, Lærerne og Diaconerne, alle indehabe en Del af det hellige Præstedømme. Der er neppe et Medlem af Kirken, som ikke tælles i deres Rækker, der ere beklædt med denne Magt; det forholder sig visseelig saa med enhver Mand, som har modtaget Betsignelser i

Herrens Hus, forsaavidt som han er bleven trofast, og af Saadanne er Kirken sammensat, thi de Trolose affjære sig paa en Maade baade fra Kirken og fra Præstedømmets Magt og Privilegier og ere ikke til at stole paa. Naar derfor Præstedømmet — eller dem, der indehave det — spottes, hades og forfølges, er Slaget rettet efter og Ondet bestemt imod den hele Kirke og ikke Individer, omendstjændt vore Fjender udsøge Individer til Skyldfiver, mod hvem de rette deres Forbitrelse og Brede. Et Slag, som aabent er rettet efter Præsident Young, er hemlig bestemt imod det hele Folk, der udgjør Kirken, hvorover han prædiker; et hvilketomhelst Forsøg paa at skade eller ødelægge ham eller hans Brødre som Individer paa Grund af deres Indflydelse eller Stilling blandt dette Folk, er forsaavidt indirekte et Forsøg paa at skade og ødelægge det hele Samsfund, hvoraf de blot ere Medlemmer, og ethvert Medlem af Samsfundet skulde, hvilket de ogsaa sikkerligen gjøre, forsaavidt som de ere ledede af en passende Følelse af Retfærdighed og Ret, betragte sig som personlig forurettede og fornærmede ved noget saadant Forsøg. Hvor foragtelige maa derfor ikke de være i hele dette Folks Øjne, som spotte mod Præstedømmet, og som paa samme Tid bryste sig af deres tilspyneladende Venstreb for Mængden. De efterlade deres Planers Dække for tyndt til at skjule deres Falkhed og deres svorne Bitterhed og Fjendskab mod Guds Folk og Bærk.

En Diakon i Kirken skulde udøve Myndigheden af sit Kald i Præstedømmet og ære sin Stilling ligesaa oprigtig og trofast som en Højpræst eller en Apostel sin og burde føle, at han bærer en Del af Ansvarligheden ved Guds Rige i Verden i Forening med alle sine Brødre. Enhver Mand skulde føle i sit Hjerte Nød-

vendigheden af at gjøre sin Del i det store sidste Dages Værk. Alle skulde søge at være Medstaber til at rulle det fremad. I Særdeleshed er det Enhvers Pligt, som besidder nogen Del af det hellige Præstedømmets Myndighed, til at ophøje og ære sin Kaldelse, og ingensteds kunne vi begynde at gjøre det til mere Gavn for os selv end netop her, og naar vi have renset det Indvendige af Bakken, renset vore egne Hjærter, forbedret vore egne Liv, fæstet vore Sind paa at gjøre vor skyldige Pligt mod Gud og vore Medmennesker, først da ville vi være beredte til at føre en Indflydelse med os til det Gode saavel i vor Familiekreds som i Samsfundet og paa alle Livets Veje.

Vi skulde søge at gjøre Godt og selv at være gode. Det er sandt, at Jesus siger: „Ingen er god undtagen En, nemlig Gud;“ vi maa antage dette i Ordets fuldeste Betydning, men der er andre Grader af Godhed, saa at vi kunne være gode, retfærdige og endog fuldkomne i vore Særer, som Gud er god, retfærdig og fuldkommen i hans ophøjede og herlige Sære. Disse fortrinlige, sjælelige Egenskaber skulde lede vort Liv iblandt vore Familier og Naboer, iblandt vore Brødre af Troens Husholdning og i hele vort Mellembværende med Menneskeslægten, saa at vi maa kunne vinde Sjæle fra Bildfarelse, Ubidenhed, Daarstreb og Forbrydelse til Gud og Kristus, og hjælpe dem at staa, indtil de blive stærke i Troen og saaledes vorde Frelserne paa Zions Bjerg, værdige vor Guds Navn.

Maa Herren velsigne Eder og al Israael og især hans bedagede Tjener, som staar som vort Hoved, samt hans Medforbundne i Naad, hvoraf En, hvis elskede Ansigt, jeg, ved at se mig om, forgjæves opdager, har forladt os, men hans livslange Exempel lever fremdeles hos os og vil leve hos os for bestandig. Amen.

Andragende til Kongressen af 23,626 Kvinder i Utah,

fornhlig indbragt i de Forenede Staters Senat af velbaarne A. N. Sargent fra Kalifornien og i Repræsentanternes Hus af velbaarne Geo. D. Cannon.

(Fra „Omaha Bee.“)

Til de Forenede Staters ærede Senat og Repræsentanternes Hus, forsamlet i Kongres:

Vi, Forsattere af nærværende Aktstykke, Kvinder i Utah, henvende os herved, tilskyndede af Retfærdighedens bydende Stemme og i Betragtning af de lige Rettigheder, som saalænge have været de amerikanske Borgere Stolthed, til de i Kongres forsamlede ærede Herrer med Anmodning om at tilstaa os vor Ansøgning, som nedensfor nærmere vil blive specificeret.

Vi som et Folk ere villige til at underkaste os og strengt adlyde de Forenede Staters Konstitution og Love, som de ere blevne os overleverede fra vort Lands Fædre; og vi bede alvorlig om, at Anti-Polygamiloven af 1862 tilligemed det under Navn af Polandbill bekjendte Lovforslag maa blive ophævet, eftersom begge ere særlige og unkonstitutionelle Lovforetagender imod Folket i Utah, medens vore Liv, vor Fred og Lykke stadig staa i Fare og vore Mænd og Fædre hver Dag og Time ere udsatte for at blive arresterede og fænglede, hvilket ikke alene vilde berøve os deres Selskab, men ogsaa deres Bistand og Beskyttelse. Til Eder som den udøvende Magt i en stor og mægtig Nation henvende vi os for Beskyttelse imod disse grusomme og trykkelige Love, der have betaget vor herlige Konstitution dens Kraft og os enhver Beskyttelse uden Guds styrende Magt.

Vi bede om at blive befriede for de uretsfærdige og lovovertrædende Embedsmænd, der ere blevne os paalbundne af Regjeringen, saa at vi maa have Rettighed til

at have vore egne Domstole og kunne vælge vore egne Embedsmænd ligesom i tidligere Dage, da vore Hjer var fri for Stjænkstuer, Spillehuler og beryggede Huse. Som Mødre og Søstre og med fuld Alvor anraabe vi Eder om Bistand, saa vore Sønner og Brødre maa være bevarede fra Drukkenskab og Last og vore Døtre fra Forsørerens Magt. Endvidere bede vi om, at alle Love maa blive ophævede, som ville hindre os i Udøvelsen af vor religiøse Tro, efterdi Konstitutionen udtrykkelig erklærer: „Kongressen maa ikke vedtage nogen Lov angaaende en Religions Indstiftelse, eller forhindre den frie Udøvelse deraf;“ ligeledes: „Ingen bestemt religiøs Beskæftigelse maa nogen- sinde udtrædes som en Kvalifikation for noget Embede eller offentlig Tilidshverv under de Forenede Stater.“

Og i Overensstemmelse med vor hellige Konstitution, der blev os skjænket som et beklæret Gode fra vore Fædre, og i Betragtning af den Garanti, den yder os, for Sambittighedsfrihed, bønfulde vi, Eders Ansøgere, ydmygt om, at intet Lovudkast eller Forslag, der paa nogen mulig Maade maatte komme i Modstrid til vor Tro paa og Udøvelse af Flerkoneri, som for Nærværende praktiseres af mange af Utahs Borgere, og som de fleste af Eders Ansøgere have antaget som en Del af deres religiøse Tro, maa erhøbe de ærede Medlemmers Sanktion, saameget mere som vi i Oprigtighed tro, at nævnte Princip ikke alene er nødvendigt for at raade Bod paa de herskende Dunder og er beregnet paa at medføre gavnlige Resultater i vor nærværende Tilværelse, men

at uden det kan Menneſket herefter ikke opnaa en Fylde af Ophøjſe.

Vi bede ligeledes om, at enhver gift Kvinde i Utah maa have Rettighed til at optage eller erholde Fortjohsret til 160 Akres Land i ſit eget Navn; endvidere at Borgerne i Utah maa have Rettighed til for deres eget Bedſte at benytte de Træer, ſom voqe paa Regjerings Land i Utah, hvilket til vor ſtore Skade har været os forbudt af Regjerings Embedsmænd, der ſaaledes have berøvet os det nødvendige Materiale til Opførelſen af Boliger og paa anden Maade forbedre vore Hjem.

Dg ydermere bede vi alvorlig om, at

Utah maa blive optaget ſom Stat i Unionen med alle de Rettigheder og Privilegier, ſom garanteres enhver anden Stat i denne ſtore Republik.

At Gud i ſin Naade maa ſaa lede de ærede Medlemmer af Kongreſſen i dens Lovgivning, at vi ſnart maa erholde den Hjælp, vi ſaa indſtændig bede om, ſkal ſtedſe være Eders Anſøgers Bøn.

Ingen af de 23,626 Underſkriver paa dette Dokument har været erholdt hverken ved Tillokkelse eller Dvang, og Ingen under 12 Aar har været tilladt at undertegne.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ſte Marts.

Hvad der har fremkaldt Andragendet til Kongreſſen.

Vi optage i dette Nr. af „Stjernen“ et Andragende til den amerikaniſke Kongreſ fra Kvinderne i Utah, hvori, ſom man vil ſe, de anmode om at maatte forblive i Beſiddelse af de Rettigheder, ſom den amerikaniſke Konſtitution hjemler alle frie Borgere af den ſtore Republik. Dette Andragende kan maatte synes underligt for dem, der ikke kjende de ſande Forhold, hvorunder Folket i Utah er ſtillet, og for deres Skyld ville vi ſøge at forklare nogle af de Aarsager, ſom have fremkaldt denne Petition fra vore Søſtres Side i Utah.

Da de forſkjellige Territorier i de Forenede Stater ikke ſelv have Rettighed til at vælge deres egne Guvernører, Dommere tilligemed nogle andre Embedsmænd, men er et Hverv, ſom paahviler ſelve Præſidenten for de Forenede Stater, vil det ſkarpligen ſes, at Folket i Utah har været nødsaget til at modtage de Mænd, ſom det har behaget ham at indſætte i de nævnte Stillinger. Dg at diſſe Mænd, der i Almindelighed have været Præſidentens Venner, det vil ſige, hans poliitiſke Kaldſæller, juſt ikke altid have været de beſte, har deres Iovloſe Adfærd i Utah forlængſt godtgjort. Iſtedetfor ſom viſe Dommere og Regjeringsmænd at haandhave Lovene og virke for Landets og Folkets Bedſte, have de gjort Alt for at undertrykke og muligviſ berøve Folket dets Rettigheder. Have blandet fig i dets religiøſe Anliggender og medbirket til Antagelſen af Anti-Polygamiloven af 1862, trods Konſtitutionens udtrykkelige Forbud mod Lovgivningens Indblanding i de religiøſe Anliggender, idet der i en af dens Paragrafer hedder: „Kongreſſen maa ikke vedtage nogen Lov angaaende en Religions Indſtiftelse, eller forhindre den frie Udøvelſe deraf.“ Dg at

denne Lov var stridende mod Konstitutionen, have selv de, som indførte den, godt forstaaet; af samme Aarsag har Ingen af de mange Dommere, som i Aarenes Lov ere blevne sendte til Utah, prøvet paa at sætte den i Kraft, indtil for nylig Utahs Overdommer Mr. White i ét Tilfælde har idømt en Mand Fængsel og Bøder efter denne Lov. Sagen er imidlertid indappelleret til de Forenede Staters Højesteret, hvor den uidentvilt vil blive forkastet som stridende mod Grundloven.

En anden Lov blev af Kongresmanden Poland i 1874 med megen Snildhed bragt igjennem i Kongressens Underhus, men blev af Senatet helt omarbejdet og forandret og tabte derved sin forønskede Virkning, thi Formaålet med den var egentlig at betage Borgerne i Utah Rettigheden til at vælge deres egne lokale Embedsmænd og selv være valgbare til noget Embede, trods Konstitutionen, der udtrykkelig siger: „Ingen bestemt religiøs Bekjendelse maa nogensinde udtræves som en Kvalifikation for noget Embede eller offentlig Tilidshverv under de Forenede Stater.“ Atter Andre have søgt at bringe deres Lovforslag igjennem, som, hvis det havde lykkedes dem, vilde have berøvet Folket enhver Rettighed som amerikanse Borgere og betaget dem deres Frihed.

Der gives ikke et mere loyalt og lovlydigt Folk end de Sidste-Dages Hellige i Utah, saa at det altsaa ikke er af Mangel herpaa, at deres Fjender søge at faa udgivet specielle Love imod dem, men de Hellige have ved deres Flid og Arbejdsomhed forhvervet sig et godt Hjem i Klippebjergene og ved deres Udholdenhed og vise Fremgangsmaade bragt Orkenen til at blomstre ligesom Rosen, hvilket er en Torn i deres Fjenders Dine. Deres Plan er derfor at faa gennemført Love, som kunde bringe de Hellige til at gøre Modstand, hvorved de kunde faa Lejlighed til at overfalde, plyndre og frarøbe dem deres Besiddelser.

For at blive fri for disse uretfærdige Embedsmænd ved at faa Utah optaget blandt Staternes Rækker og for at formaa Kongressen til at ophæve Lovene af 62 & 74, have Kvinderne i Utah for nylig en masse indgivet det nævnte Andragende til Kongressen. Dette Skridt gjør Kvinderne i Utah megen Ære, idet man deraf ser, med hvilken Djærvhed de optræde forat forsvare deres Rettigheder, og er tillige et Tegn paa deres Tilfredshed med de sociale Forhold hjemme.

Det sociale Liv i Utah har, grundet paa patriarkalske Love, efter 28 Aars Erfaring, bevist at have de bedste Følger paa Samsundsforholdene, thi i Utah findes ingen offentlige Kvinder, og man hører ikke der Tale om Barnemord og uøgte Fødsler. Dyden er værnet om, medens Syndere straffes, og de i den kristne Verden bekjendte sociale Ondr kjendes ikke i Utah, uden forsaavidt de ere indførte og blive udsøvede af dem, der ikke ere af os. Enhver Kvinde har der Lejlighed til at indgaa Egetskab og saaledes opfylde Skaberens store og første Bud, at vorde frugtbar og opfylde Jorden.

Disse Fordele og uskatterlige Betsignelser ere Kvinderne ikke blinde for, men vise deres Forkjærlighed for et saadant System i Gjerningen, idet de, som allerede anført, i et Antal af over 23,000 i Frihedens og Retfærdighedens Navn have bøn-faldet Regjeringen om at udbrække Frihedens Haand til Utahs Beboere i dette det store Jubelaar.

De forskjellige Konferencemøder

i Skandinavien blive at afholde i følgende Orden og til følgende Løder :

Göteborg	Konference	den 22de & 23de	April
Kristiania	—	- 29de & 30te	—
Stockholm	—	- 6te & 7de	Maj
Aalborg	—	- 13de & 14de	—
Aarhus	—	- 20de & 21de	—
Staane	—	- 27de & 28de	—
Kjøbenhavn	—	- 3die & 4de	Juni.

Vi vilde, om Alt er vel, være nærværende ved disse Konferencemøder.

N. C. Flygare,

Præsident

over den Scandinaviske Mission.

Korrespondance.

Amerika.

Brigham City, Utah, den 17de Januar 1876.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

„Stjernen“ modtages regelmæssigt, og dens Indhold læses med Interesse af en stor Mængde foruden de virkelige Subskribenter. Det er i Sandhed opmuntrende at se af sidste Nr., at 818 Sjæle, som Aarsrapporten udviser, ere blevne tillagte Menigheden ved Daab i det forgangne Aar. Den i samme Nr. forekommende Artikel „Det er fuldbragt“ er naturlig og minder os meget om den herskende Bantro i Verden.

Alt er for Nærværende meget roligt i Utah. Den lovgivende Forsamling for Utah Territorium er netop i disse Dage traadt sammen og bleven forelagt Gubernør Emorys Budskab, der er holdt i en moderat Tone, men desuagtet røber Ubejendtskab til vort Land og Folks sande Forhold, da han ikke kjender til Andet end

hvad Saadanne, som ere vore Fjender, have kunnet sige ham. Endnu en Gang har det vist sig, at vore Fjenders Planer forat bringe Israel under Naget have strandet, og „Ringen“, der med Overdommer McKean i Spidsen har regjeret med en saadan Viltkaarlighed, er opløst og egzisterer ikke mere. Nævnte McKean, paa hvis Foranledning Profeten blev kastet i Fængsel, er bleven strengt irettesat af de føderale Autoriteter og har saaret sin Afsked. De Forenede Staters Marskal, Mr. Maxwell, er af en Jury af Lagemænd, som ere hans egne Venner, be- skyldt for Svindel og Ran fra Regjeringen. Den velærverdige kristne Gubernør Woods har forladt os, og Br. Geo. D. Cannon virker i Kongressen som vor Delegerede, og vil rimeligvis indtage denne Stilling saalænge, som vi ønske, han skal være der. Alt dette beviser, at den Beslutning, som Herren har taget, og som saa ofte har været omtalt af Profeterne, er uigjentaldelig, nemlig at „Subs

Rige i denne sidste Uddeling aldrig mer skal borttages fra Jorden, ej heller blive givet til noget andet Folk, og Martyrernes Blod, som ere blevne dræbte, skal ikke længe forgjæves raabe til Herren om Hævn.⁴ Freden forsvinder fra Jorden, og den Aand, som leder til Visdom, Raad og Sikkerhed, har slygtet fra de levende Mænd i Regjeringer og Samsund. Det store nationale Raad (Kongressen), som for Nærværende er under Samling i Washington, er fortiden indviklet i en saa skjændig Strid, at det endog vilde være en Skam for Skoledrenge at befatte sig med noget lignende. Demokraterne have naturligvis Overvægten i Underhuset, medens Ultra-Republikanerne udgjøre Majoriteten i Senatet, hvilket sidste Parti understøttes af Regjeringen, og kompetente Mænd erklære med Bestemthed, at Intet uden Riv, Strid og en Aabenbarelse af hinandens Miegjerninger vil være Alt, hvad der vil blive foretaget i indeværende Sessjon. Det synes ikke, som om et eneste Lovforslag kan blive vedtaget i denne Sessjon, da de to Huse ere ligesaa

sjændtlige imod hinanden, som om de kunde være to kæmpende Hære paa Slagmarken.

Dagens Orden her i Zion er Forbedring i enhver Retning, baade med Hensyn til Ting, der henhøre til Guds Rige, og hvad der kan tjene til Samsundets Udvikling i det Hele. Templet i St. George er nu nær sin Fuldbendelse. En Koloni af unge Mænd og Familier vil afgaa herfra i næste Maaned for at kolonisere visse Dele af Arizona, hvor godt Land er bleven opdaget. Vort Folk behøver mere Plads, idet Zions Stave snart vilde strække sig fra Hav til Hav. Den Forenede Orden gaar stadig fremad. Præsident L. Snow udfører et godt og stort Arbejde i Brigham City, hvor Handel og Industri maa siges at florere under denne Orden. Vi have en Kapital paa flere hundrede tusind Dollars i Virksomhed i vore forskjellige Forretningsgrene, og Enighed og god Forstaaelse gjør sig gjældende blandt vort Folk. Jeg maa slutte og undertegner mig

Deres i Zions Sag,
A. Kristensen.

Sandhed og Retfærdighed.

(Fra „Millennial Star“.)

Der er en medfødt Kjærlighed til Sandhed hos alle Mennesker. Vi have ofte beundret den Kjærlighed for Sandhed, som er bleven lagt for Dagen i Skolen, naar et Barn er bleven sunden slybige i at fortælle en „Historie“ om en Medkamrat. Den Harmen, som afspejler sig i Børnens Ansigt mod den lille Fornærmer, er meget slaaende. Ej heller aftager Bestyrelsen, sænd Erkjendelse er gjort, Tilgivelse søgt og erholdt af den Fornærmede. Barnets Sind er rent og uslybige,

indtil det bliver fordærvet ved urigtige Lærdomme og slette Eksempler. Der er mere Godt hos Børn end Dndt. Læren om Arbejshynden eller Sjælens fordærvede Tilstand, naar den kommer til Verden, viser sig falsk ved vor daglige Erfaring. Den strider mod Guds Aabenbaringer, og er en Lære, som tilligemed Børnedaab blev opfundet forat opbygge og vedligeholde selvblavede Religionsystemer. Opdrag Barnet i Bildfarelse og Mørke, lær det eller nød det til at tilbede en Afgud,

og det vil voxe op til en Hedning, som maasse aldrig vil have moralsk Kraft til at aflaste Hedenstabels Bænker; dets Forstand er forvædet og dets Hjerte fordærvet. Dette er Maaden, hvorpaa Vildfarelse udbredes og ubibelfste Theorier vedligeholdes. En Anstalt, hvor Theologi læres, er Plantestole for en religiøs Organisation. Der er imidlertid Sandheder, aabenbarede af Gud og saa todelig fremsatte i de hellige Skrifter, at Enhver, der læser dem, maa kunne forstaa dem. Saaledes have vi til Exempel Tro paa Gud vor evige Fader og paa vor Herre og Frelser Jesum Kristus. Det er meget let ved Udvælsen af den menneftelige Fornuft at fatte Tilbørelsen af et højere Væsen. Naar vi se et Skib, kunne vi se med vor Sjæls Øje en Skibsbygger. Naar vi beskue den stjernerbesaaede Himmel, kunne vi med Troens Øje se en Gud. Der kan ingen Organisation være uden en Lov, ingen Lov uden en Lovgiver. „Vor Gud er i Himlene — han har gjort, hvad han behager.“

„Og nu, Israæl, hvad begjærer Herren din Gud af Dig, uden at Du skal frygte Herren din Gud, at vandre i alle hans Vej og at elske ham og at tjene Herren din Gud af dit ganfte Hjerte og af din ganfte Sjæl; at holde Herrens Bud og hans Skikke, som jeg byder Dig idag, at det skal gaa Dig vel. Se, Himlene og Himlenes Himle høre Herren din Gud til, ja Jorden og alt det, som deri er.“ (5 Moseb. 10, 12—14.)

„Frgt Gud, og giver ham Ære; — og tilbeder den, som har gjort Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.“ (Aab. 14, 7.)

„Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham.“ (Heb. 11, 6.)

„Men den Time kommer, ja er nu, da de sande Tilbedere skulle tilbede Faderen i Aand og Sandhed; thi og Faderen søger Saadanne, som ham saaledes tilbede.“ (Joh. 4, 23.)

Jesús siger: „Jeg er Vejen, Sandheden og Livet; der kommer Ingen til Faderen uden ved mig.“ (Joh. 14, 6.)

„Men Jesús raabte og sagde: hvo, som tror paa mig, tror ikke paa mig, men paa den, som mig har udsendt. Og hvo, som ser mig, ser den, som mig har udsendt. Jeg er kommen et Lys til Verden, at hver den, som tror paa mig, ikke skal blive i Mørket. Og om Noget hører mine Ord, og tror ikke, ham dømmer jeg ikke; thi jeg er ikke kommen for at dømme Verden, men for at frelse Verden. Hvo mig foragter, og annammer ikke mine Ord, har den, som ham dømmer; det Ord, som jeg har talt, det skal dømme ham paa den yderste Dag. Thi jeg har ikke talt af mig selv, men Faderen, som mig har udsendt, han har givet mig Befaling, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale. Og jeg ved, hans Befaling er et evigt Liv. Derfor, hvad jeg taler, taler jeg saaledes, som Faderen har sagt mig.“ (Joh. 12, 44—50.)

„Thi saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn den enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. Thi Gud har ikke sendt sin Søn til Verden, at han skal dømme Verden, men at Verden skal blive salig ved ham.“ (Joh. 3, 16, 17.)

Da Josef Smith var i sit „femtende Aar“, paafaldte han Herren i Tro og bad om at maatte saa Viddom til at opdage Frelsens Vej, og modtog som Svar herpaa et herligt Syn. To Personer viste sig for ham, hvem han spurgte, „hvilken af alle Sekter var den rette.“

Svaret lød, at „de alle vare urigtige“, og han blev forbudt at „slutte sig til nogen af dem.“ Her har man et oplysende Exempel paa Troens Kraft og Virkningen af vedvarende ibrig Bøn, thi i Bønnen ligger stor Kraft. Det er det Middel, hvorved at himmelske Betsignelser, som eftertragtes i Tro, kunne erholdes. „Beder uden Afslælse.“ I alle Uddelinger af Evangeliet har Bønnens Orden været at bede til Faderen i hans Søns Jesu Kristi Navn.

Alle Mennesker hvide af at bygge paa en „solid Grundvold“ i deres timelige Affærer; det vilde være vel, om de ogsaa gjorde det i aandelige Sager. Der staar skrevet, at „Ingen kan lægge en anden Grundvold, end den, som lagt er ved Jesum Kristum.“ De Hellige, som levede, før Frelseren kom her i Kjød, erholdt ved Aabenbaring Kundskab om, at han vilde blive født til Verden paa en bestemt Tid, og de stuede fremad til denne Begivenhed med stor Glæde. Nødvendigheden af en Gjenløser blev strax efter Faldet aabenbaret til Adam af Gud. Han blev underrettet om ved en hellig Engel, at Dyringen af et Lam uden Lyde, Jordens Førstefødte, skulde være Forbillede paa en Frelser. Kristi Forsoning dannede Grundvolden for alle de fordums Helliges Haab om evigt Liv og Op-højelse.

Da vor Frelser personlig kom her til Jorden som Guds Søn, født af Jomfru Maria, blev han antagen af kun en meget ringe Minoritet af Folket som den længe ventede Messias for Israels Hus og hele Menneskeslægten's Frelser. Han kom ikke paa den Maade, som de havde ventet, han vilde have vist sig iblandt dem. I den ydmyge Nazaræer gjenkjendte de ikke den herlige Person, der skulde „gjengive Israel Riget!“ Kristus kom i Midten af Tiden for at blive op-

højet paa Korset, ligesom Moyses op-højede Slangen i Ørkenen, paa det at alle Men-nesker ved hans guddomlige Forsoning kunde blive frelse, dersom de vilde tro paa ham og holde hans Bud, som skrevet staar: „Han kom til sit Eget, og hans Egne annammede ham ikke. Men saa Mange, som ham annammede, dem haver han og givet Magt at vordre Guds Børn, dem, som tro paa hans Navn. (Joh. 1. 11, 12.)

Vi antage Jesu Kristi Forsoning som en afslut Nødvendighed. Mennesket faldt og overtraacte Loven, og ved at gøre dette, blev det værdig til Døden og evig Fortabelse fra Guds Naavn. Usterat Adam ved sin Ulydighed havde paadraget sig Guds Misshag, blev han uddreven af Edens Have og maatte siden „dyrke Jor-den“, indtil han døde i en Alder af 930 Aar. Han vilde have slumret i Dødens Arme for evig, dersom der ikke havde været en Frelser til at gjenløse ham der- fra. Ligeledes kunde der ikke have været nogen fuldstændig Salighed eller Op-højelse, thi for at blive op-højet, maa Aanden og Legemet gjenforenes. Det Rimelige ved Forsoningen er indblyende for den, der studerer Bibelen. Ved den frivillige Opofrelse af sit Liv, gjenløser Frelseren Mennesket fra Faldets Følger, uden Penge eller Betaling. Apostelen Paulus siger, idet han taler om denne for Menneskets Bedkommende ubetingede og almindelige Frelse: „Ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo.“ Mennesken's Søn er en „Løsepenge“ for Alle. Men for at Men-nesket maa kunne nyde det fulde Gavn af hans Forsoning, maa det adlyde den celestiale Lov, det vil sige, det evige Evan-gelium i dets Fylde, hvis første Princip er Tro paa Gud Fader og paa den Herre Jesum Kristum.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor“.)

(Fortfat).

Da de drog nedad langs San Pedroflodens Bredder, hvor der var et tæt Krat, bleve disse vilde Dyr's Angreb saa hyppige, at det til Mandfæbets Sikkerhed ansaaes for nødvendigt at marschere med ladebe Muffetter og særdige til at affyre en Salve, saasnart disse Dyr nærmede sig.

De Vejvisere, som vare sendte forud for Bataljonen, kom en Aften tilbage og berettede, at den korteste Vej for dem førte igjennem den gamle Garnisonsby Tucson, der laa henved en to Dages Marsch foran dem, men at de efter al Sandsynlighed vilde støde paa Vanskeligheder ved at passere derigjennem, da der var en stor Styrke af mexikanske Soldater der, hvilke blandt Indvaanerne med Lethed kunde saa Frivillige til at forene sig med dem for at hjælpe dem i at gjøre Modstand, og at deres Hensigt var at forhindre Bataljonen fra at komme ind i deres By. Tilslige berettede de, at en iblandt dem, Doktor Foster, var bleven holdt tilbage i Tucson som Spejder.

Oberst Cooke var imidlertid ikke den Mand, der lod sig stramme af en mexikansk Garnison til at drage en hundrede engelske Mile ud af sin Vej, men han mønstrede sine Folk, undersøgte deres Vaaben, uddelte en ekstra Forsyning af Ammunition iblandt dem og udstedte følgende Ordre:

„Normonbataljonens Hovedkvarter i Lejren ved San Pedrofloden den 13de December 1846.

„Hidindtil have vi paa vor Marsch til Kalifornien fulgt de Vejvisere, som Generalen gav os. Disse udpege nu Tucson, en Garnisonsby, som vor Vej, og forsikre, at hvilkensomhelst anden Rute,

vi vilde tage, ligger hundrede Mile ud af Vejen og gaar over en sporløs Ørten af Bjerge, Floder og Høje. Vi ville derfor marschere til Tucson. Vi ere ikke komne for at føre Krig mod Sonora, og endnu mindre for at forstyrre en vigtig Udpost til Forsvar imod Indianerne. Vi ville imidlertid tage den korteste Vej, der ligger for os og overvinde al Modstand, men jeg vil minde Eder om, at mexikanske Soldater steds vise Retsfærdighed og Venlighed mod de Vaabenløse og dem, som ikke sætte sig til Modværge. Privat Ejendom maa I anse for ukrænkelig; Beboerne af Sonora ere ikke vore Fjender.

„Følge Ordre af Oberstlejtant Cooke.

„G. P. Merrill, Adjutant.“

Bataljonen fortsatte derpaa Marschen til Tucson. Paa Vejen mødte de tre spanske Soldater, der bragte Budskab fra Guvernøren i Fort Tucson til Oberst Cooke med den Efterretning, at han med sin Styrke maatte gaa udenom Byen, og i modsat Fald maatte han vente at komme til at slaas. Disse Soldater bleve isølge Oberstens Ordre tagne tilfange for at blive holdte tilbage som Gidsler til Sikkerhed for Doktor Foster, der var bleven anholdt af Mexicanerne. Han sendte derpaa to Vejvisere til Tucson og lod Guvernøren underrette om, hvad han havde gjort, og at han ikke agtede at forandre sin Beslutning med Hensyn til den Vej, han vilde tage, men han vilde drage igjennem Byen med Fred. Samme Aften kom en Del Spaniere fra Tucson til Bataljonens Lejr og bragte Doktor Foster samt de to sidst udsendte Vejvisere med sig, og de spanske Fanger, der vare blevne holdte

tilbage som Gidsler, bleve selvfølgelig strax satte i Frihed. Den følgende Morgen marscherede denne Militærstyrke til Tucson, hvor de ikke mødte nogen Modstand, da baade Soldaterne og en stor Del af Indvaanerne vare blevne saa betagne af Stræk ved Efterretningen om Batalionens Nærmelse, at de vare flygtede, idet de medtog deres to Kanoner og hvad værdifuld Gjendom, de kunde føre med sig, og overlod Staden og Resten af Beboerne til deres formodede Fjenders Barmhertighed. De, der bleve tilbage, behandlede Soldaterne paa den bedst mulige Maade, og lode dem faa Mel, Bøner, Tobak, osv. for gamle Klæder og andre Sager, som Folkene nogenlunde kunde undvære. Et stort Oplag af Hvede, der tilhørte den spanske Regjering, fandtes i Byen, af hvilket Forraad Obersten gav Ordre til, at Møllerne skulde sødes, og at der tillige skulde medtages Litrækkeligt til at søde dem med paa Vejen i en Strækning af 90 Mile, men omendkjøndt han tillod sig denne Frihed med Regjeringens Gjendom, gav han dog streng Befaling til sine Folk, at de ikke skulde røre Noget, der tilhørte Private, medens de drog igjennem Byen. Efterat have forladt Tucson, havde Batalionen en udstrakt Ørken at drage over, hvilket atter satte Folkenes Udholdenhed paa en haard Prøve. De marscherede over en Strækning paa 75 Mile uden Vand til Møllerne og kun meget lidt til nogle faa iblandt Mandskabet, og dette Lidet var kun saadant, som de kunde suge i sig eller opsamle af Mudderhuler paa et eller andet moseagtigt Sted, som de fandt. Omendkjøndt Oberst Coofe, den kommanderende Officer, var meget streng imod sine Folk og nøjagtig i at opretholde Disciplinen, kunde han dog ikke afholde sig fra at udtrykke sin Stoltthed over den Bered-

villighed, hvormed hans Undergivne imødegik Farer, udholdte Strabadser og adløde hans Ordre. Efterat de vare komne over Ørkenen, gjorde han den Bemærkning, at hvis han havde kjendt Eggen og vidst, hvor besværligt det var at drage over samme, vilde han aldrig have vovet at begynde derpaa. Han lykønskede sine Folk over deres Held i at komme lykkelig over, og sagde, at han ikke troede, at der iblandt andre Mennesker kunde findes en saadan Skare, hvilken kunde have udført det Samme, som de havde gjort, uden at vise Tegns paa Opsætighed. Da de naaede Gilafoden, mødte de Hundreder af Indianere af Pimastammen, der hjulpede dem hjerteligt, solgte dem Levnetsmidler og gave dem Tilladelse til at drage igjennem deres Landsbyer. Disse Indianere vare fredelige og veltilfredse samt store og stærke Mennesker, der i enhver Henseende stode paa et højere Trin end dem, som Batalionen hidindtil havde seet paa sin Marsch. De tilbragte hovedsagelig Tiden med at dyrke Jorden og tilvirke Tøjer, i hvilke Næringsveje de udviste en ret anselig Dygtighed. Da Mexicanerne erfarede, at Batalionen nærmede sig, søgte de at overtale disse Indianere til at forene sig med dem for at gjøre Modstand, idet de lovede dem det hele Bytte, som de maatte gjøre i Konflikten. Høvdingen afflog dette Forslag med Bestemthed, og erklærede, at hans Stamme aldrig havde udgydt de Hvides Blod, og han ønskede heller ikke, at den skulde gjøre det. Da Batalionen havde naaet Gilafoden, kom den paa samme Vej, som General Kearney havde taget; denne havde nemlig lige til denne Tid benyttet en Rute, der laa betydelig længere mod Nord.

(Forts.)

Blandinger.

Følge den berømte Rejsende, Dr. Robert Browns Beretning, betragtes Fødslen af Tvillinger i Afrika som et daarligt Omen. Ingen uden Tvillingerne selv og deres nærmeste Slægtninge tillades det at komme ind i den Hytte, hvori de ere fødte. Det bliver ikke tilladt Børnene at lege med andre Børn, og alle Møbler og Husgeraad maa ikke benyttes af Andre. Moderen maa ikke tale til Andre end sine nærmeste Slægtninge. Hvis begge Børnene leve, indtil de blive sex Aar gamle, da formodes det, at Naturen har stillet sig selv tilfreds med Hensyn til deres Tilværelse, og efter den Tid tillades det Børnene at omgaaes deres Medmennesker. Men det er ikke alene i Afrika, at Fødslen af Tvillinger indgyder Rædsel, thi paa Den Bali i Nærheden af Java maa enhver Kvinde, der er saa ulykkelig at føde Tvillinger, flygte ned til Strandbredden, hvor hun er pligtig til at opholde sig tilligemed sin Mand en hel Maaned efter Fødslen. I blandt Njooerne blive altid en af Tvillingerne dræbt, og i Arabo paa Guinea blive baade Moderen og Tvillingerne øjeblikkelig dræbte.

B. L. Rundquists Hustru, Hanna, afgik ved Døden den 21de Jan. i Salt Lake City.

Afsøde var født i Hvitaby, Sverig, den 5te Septb. 1816. Hun efterlader to Børn.

Katharine C. Lund, J. G. Folkmanns Hustru, døde af Battersot den 7de Januar 1876 Kl. 11 Form. i Soda Springs, Oneida Kounty, Idaho.

Afsøde var født den 6te Oktb. 1826 i Kjøbenhavn; blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ved Daab i December 1853; emigrerede til Utah tilligemed sine Forældre i 1854; blev gift den 13de Febr. 1857; havde en Søn født den 18de Oktb. 1863 og døde den 23de Septb. 1864; var elsket af Alle, som kjendte hende, og efterlader en Mængde Slægtninge og Venner. Hun døde, som hun havde levet, et trosfast Medlem af Kirken og med fuldt Haab om en herlig Opstandelse.

(D. N.)

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Eldste Josef J. Smith	161.	Sandhed og Retfærdighed	171.
Andragende til Kongressen	167.	Lidt af vor Kirkes Historie	174.
Redaktionens Bemærkninger	168.	Blandinger	176.
Korrespondance	170.	Dødsfald	176.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
Lorenkønsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.